

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Εισαγωγή

Η λαϊκή λογοτεχνία, που ονομάζεται επίσης λαογραφία, είναι η παράδοση (παραδοσιακές γνώσεις και πεποιθήσεις) ενός πολιτισμού που μοιράζεται μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων. Η λέξη λαογραφία επινοήθηκε το 1846 από τον Άγγλο αρχαιολόγο William John Thoms για να αντικαταστήσει τον όρο δημοφιλείς αρχαιότητες. Μεταδίδεται από στόμα σε στόμα από τη μια περιοχή στην άλλη ή από τη μια γενιά στην άλλη, είτε μέσω προφορικής διδασκαλίας, είτε μέσα από την πράξη. Χαρακτηρίζεται από συνεχείς παραλλαγές που διαμορφώνονται από τις μνήμες, την άμεση ανάγκη ή τον σκοπό και τον βαθμό του ατομικού ταλέντου. Αυτή η άτυπη γνώση χρησιμοποιείται για την επιβεβαίωση και την εκ νέου ενίσχυση της ταυτότητας μιας ομάδας. Μπορεί να έχει εφαρμογή τόσο εντός του πλαισίου της ομάδας, για να εκφράσουν την κοινή τους ταυτότητα, π.χ. σε μια τελετή μνήμης για νέα μέλη. Ή μπορεί να εφαρμοσθεί εκτός της ομάδας, για να διαφοροποιήσει την ομάδα από τους ξένους, όπως μια επίδειξη λαϊκής λογοτεχνίας σε ένα κοινοτικό φεστιβάλ.

Είδη λαϊκής λογοτεχνίας:

Η λαϊκή λογοτεχνία είναι το σώμα της εκφραστικής κουλτούρας, που περιλαμβάνει αφηγήσεις πεζών κειμένων και στίχων, παραμύθια, ποιήματα και τραγούδια, μύθους, δράματα, παροιμίες, αινίγματα, θρύλους, προφορικές ιστορίες, ανέκδοτα, λαϊκές πεποιθήσεις, έθιμα κ.λπ. που αναπτύσσονται από τον λαό για να εκφράσει τις παραδόσεις και τον πολιτισμό του. Είναι επίσης το σύνολο των πρακτικών μέσα από τις οποίες τα εκφραστικά αυτά είδη διακινούνται. Τα λαϊκά παραμύθια είναι ένας γενικός όρος για διαφορετικές μορφές παραδοσιακής αφήγησης. Η αφήγηση ιστοριών φαίνεται να είναι μια καθολική, κοινή παραδοσιακή τακτική, τόσο σε απλές, όσο και σε περίπλοκες κοινωνίες. Ακόμη και οι μορφές που παίρνουν τα παραμύθια είναι σίγουρα παρόμοιες από πολιτισμό σε πολιτισμό, και οι συγκριτικές μελέτες γύρω από τη θεματολογία και των μέσω έκφρασης έχουν αναδείξει αυτές τις ομοιότητες. Επίσης, το παραμύθια θεωρείται μια προφορική ιστορία που λέγεται για όλους.

Στοιχεία των λαϊκών παραμυθιών:

Ένα λαϊκό παραμύθι είναι μια ιστορία ή ένας θρύλος που μεταδίδεται από γενιά σε γενιά συνήθως μέσα από τον προφορικό λόγο. Τα λαϊκά παραμύθια συχνά εξηγούν κάτι που συμβαίνει στη φύση ή μεταφέρουν μια συγκεκριμένη αλήθεια για τη ζωή. Αντικατοπτρίζουν τον πολιτισμό επειδή σχετίζονται με τον τρόπο ζωής των ανθρώπων που τον δημιουργούν: τις δραστηριότητές τους, τους θεσμούς τους, τις χειροτεχνίες τους και ούτω καθεξής. Εκφράζει επίσης τις πεποιθήσεις, τα έθιμα, τις στάσεις και τον τρόπο σκέψης τους. Οι κύριες μορφές της λαϊκής λογοτεχνίας περιλαμβάνουν:

CULTURA
UNIVERSALIS

Θρύλους - Μια παραδοσιακή ιστορία που πιστεύεται ότι βασίζεται σε πραγματικούς ανθρώπους και γεγονότα της πραγματικής ζωής... όπως επαναλαμβάνεται όμως, το γεγονός συχνά αλλάζει σε μυθοπλασία.

Ιστορίες φαντασίας - Μια ιστορία που περιλαμβάνει στοιχεία φαντασίας ή μαγικούς χαρακτήρες όπως μάγισσες, καλικάντζαρους και ξωτικά και αντικατοπτρίζουν τις αξίες και τις πεποιθήσεις του πολιτισμού

Μύθους με θεούς/ ήρωες- Μια ιστορία από το παρελθόν που περιλαμβάνει θεούς και ήρωες που αλληλεπιδρούν μαζί τους ή ιστορίες που σχετίζονται με τη δράση των θεών, και των ηρώων

Μύθους με ζώα - Σύντομες ιστορίες ή ποιήματα που συχνά παρουσιάζουν χαρακτήρες ζώων που συμπεριφέρονται και μιλούν σαν άνθρωποι και συνήθως τελειώνουν με ένα ηθικό δίδαγμα

Εξωπραγματικές ιστορίες - συχνά επικεντρώνονται σε έναν κεντρικό ήρωα που εκτελεί ακατόρθωτα κατορθώματα

Έπη - μακροσκελή αφηγηματικά ποιήματα σημαντικά για την ιστορία ενός έθνους ή ενός πολιτισμού που αναφέρονται σε έναν μεγάλο ήρωα που πηγαίνει σε ένα επικίνδυνο ταξίδι ή αναζήτηση.

Τρεις διαφορετικοί τύποι λαϊκής έκφρασης είναι η παιδική, η οικογενειακή και η κοινοτική λογοτεχνία. Η λαϊκή λογοτεχνία έχει να παρουσιάσει ανθρώπους που αφηγούνται λαϊκές ιστορίες, παραμύθια, «εξωπραγματικά παραμύθια», ακόμη και αστικούς θρύλους. Τέτοιες ιστορίες περιλαμβάνουν τον Πινόκιο, τον Χάνσελ & Γκρέτελ και τη Ραπουνζέλ. Όλα αυτά είναι παραμύθια, αλλά δεν είναι λαογραφία, γιατί έχουν συγκεκριμένους συγγραφείς.

Καθώς τα λαϊκά παραμύθια είναι ιστορίες που περνάνε προφορικά από τη μια γενιά στην άλλη, είναι συνήθως σε πεζό λόγο και μπορεί να είναι απλά ή πιο σύνθετα. Μπορεί να βασίζονται σε μια κεντρική ιδέα, μήνυμα ή όραμα για τη ζωή που μεταφέρει η ιστορία, ένα θέμα, που καλύπτει μυθικές ιστορίες, θρησκευτικές ιστορίες, ιστορίες περιπέτειας, ιστορίες ηρώων, ιστορίες σοφών, ιστορικές ιστορίες, θρύλους, ιστορίες με ζώα, μύθους ή κωμικές ιστορίες, που συνήθως περιλαμβάνουν έναν κύριο χαρακτήρα. Μπορεί να έχουν:

-κοινά θέματα - θέματα που επαναλαμβάνονται σε πολλούς πολιτισμούς και σε πολλές χρονικές περιόδους - εκφράζουν ιδέες για τη ζωή που πολλοί άνθρωποι κατανοούν. Για παράδειγμα: ο αγώνας του καλού ενάντια στο κακό

-ηθικό περιεχόμενο - ένα μάθημα για τη ζωή που αναφέρεται άμεσα, συνήθως στο τέλος της ιστορίας.

Χαρακτηριστικά της Λαϊκής Λογοτεχνίας

1. Ήρωες και ηρωίδες - φιγούρες που ξεπερνούν τα εμπόδια ή συμμετέχουν σε συναρπαστικές περιπέτειες. Συχνά εμφανίζονται σε μύθους, θρύλους, έπη

2. Πειραχτήρι/ κατεργάρης - ένας έξυπνος χαρακτήρας που μπορεί να ξεγελάσει τους άλλους, αλλά συχνά αντιμετωπίζει προβλήματα Συχνά εμφανίζεται σε λαϊκές ιστορίες, μύθους
3. Προσωποποίηση – μια μορφή απεικονιστικής γλώσσας στην οποία δίνονται ανθρώπινες ιδιότητες σε μη ανθρώπινα όντα. Συχνά εμφανίζεται σε μύθους, παραμύθια, ιστορίες φαντασίας.
4. Υπερβολές – μια μορφή μεταφορικής γλώσσας που χρησιμοποιεί ακραία υπερβολή. Συχνά εμφανίζεται σε φανταστικά παραμύθια, μύθους, έπη
5. Διάλεκτος - γλώσσα που ομιλείται από ανθρώπους σε μια συγκεκριμένη περιοχή ή ομάδα. Συχνά εμφανίζεται σε φανταστικά παραμύθια, λαϊκές ιστορίες

Χρήσιμα υλικά

Χαρτιά και μολύβια, χρώματα, παιχνίδια ρόλων, εκδραμάτιση

Αναλυτικές οδηγίες

Στόχοι

Η λαϊκή λογοτεχνία είναι ένα σημαντικό συστατικό στο σημερινό πρόγραμμα σπουδών, όχι μόνο για τα λογοτεχνικά της πλεονεκτήματα αλλά και για την ικανότητά της να εκθέτει τους μαθητές σε μια ποικιλία πολιτισμών και μια ποικιλία στάσεων και τρόπων ζωής.

Οι μαθητές θα μυηθούν στην έννοια της Λαϊκής Λογοτεχνίας, όπως αυτή περιγράφεται παραπάνω. Τους εξηγούμε ότι πρόκειται να παρουσιαστούν διαφορετικές λαϊκές ιστορίες, παραμύθια από διαφορετικές χώρες (μικρά κείμενα). Μέσα από τη δραστηριότητα του εργαστηρίου, οι μαθητές θα είναι σε θέση:

- να αναγνωρίσουν τα βασικά στοιχεία ενός λαϊκού παραμυθιού.
- συγκρίνουν λαϊκές ιστορίες από διαφορετικούς πολιτισμούς για να αυξήσουν τη γνώση τους γύρω από διαφορετικούς πολιτισμούς και παραδόσεις
- συγκρίνουν αρχαίους πολιτισμούς με σύγχρονους
- να αναπτύξουν την κατανόησή τους γύρω από διαφορετικούς πολιτισμούς και να διαφορετικούς πολιτισμούς και παραδόσεις μέσω της λαογραφίας και των παραμυθιών.
- να κατανοούν τα είδη του παραμυθιού απαντώντας σε ερωτήσεις
- να προσδιορίσουν τα μοναδικά χαρακτηριστικά του είδους: μύθος, λαογραφία και παραμύθια
- χρησιμοποιούν εργαλεία του διαδικτύου για να αποκτήσουν πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικά με διαφορετικούς πολιτισμούς
- χρησιμοποιούν εργαλεία του διαδικτύου για να γράψουν πρωτότυπους μύθους και παραμύθια
- να συμμετέχουν σε βιωματικές δραστηριότητες που περιλαμβάνουν έργα τέχνης, παιχνίδι ρόλων / δραματοποίηση.
- να ακολουθήσουν τη διαδικασία της γραφής για να δημιουργήσουν κείμενα και να αναπτύξουν δημιουργικές, κοινωνικές, συνεργατικές δεξιότητες δημιουργώντας τη δική τους λαϊκή ιστορία και παρουσιάζοντάς την στους συμμαθητές.

Παρουσίαση της δραστηριότητας

Παρουσιάστε στους μαθητές τα στοιχεία ενός λαϊκού παραμυθιού μέσω συζήτησης και οπτικών βοηθημάτων χρησιμοποιώντας παρουσιάσεις στο youtube ή βίντεο. Χωρίστε τους μαθητές σε 3 μικρότερες ομάδες. Δώστε σε κάθε ομάδα μαθητών μια λαϊκή ιστορία από διαφορετικό πολιτισμό/ χώρα. Οι μαθητές θα διαβάσουν σιωπηλά και στη συνέχεια θα συμπληρώσουν ένα φύλλο εργασίας, όπου θα προσπαθήσουν να εντοπίσουν όλα τα στοιχεία της ιστορίας τους. Στη συνέχεια οι μαθητές θα γράψουν το δικό τους λαϊκό παραμύθι συνδυάζοντας στοιχεία από διάφορες χώρες. Τέλος, οι μαθητές θα παρουσιάσουν τις ιστορίες τους στην τάξη μέσω μιας προφορικής / γραπτής παρουσίασης, χρησιμοποιώντας κάποιο καλλιτεχνικό έργο (σχέδιο) ή μέσα από παιχνίδι ρόλων / δραματοποίηση.

Οδηγίες για τους μαθητές

Θα σας δοθεί ένα παραμύθι από μία διαφορετική χώρα/πολιτισμό. Διαβάστε το σιωπηλά και στη συνέχεια συμπληρώστε το φύλλο εργασίας, στο οποίο θα αποτυπώσετε τα στοιχεία της ιστορίας σας. Στη συνέχεια απαντήστε στις παρακάτω ερωτήσεις:

- Ποια ιστορία σας άρεσε περισσότερο; Γιατί;
- Ποια είναι τα κύρια νοήματα των ιστοριών;
- Ποια χαρακτηριστικά των ιστοριών σας άρεσαν;
- Ποιες ομοιότητες υπάρχουν ανάμεσα στις ιστορίες;
- Ποιες διαφορές εντοπίζετε ανάμεσα στις ιστορίες;
- Τί μπορείτε να πείτε για τον πολιτισμό της κάθε χώρας βάσει της ιστορίας της;
- Ποια στοιχεία από διαφορετικές ιστορίες θα μπορούσατε να χρησιμοποιήσετε για να φτιάξετε τη δική σας ιστορία;

Αφού γράψετε το δικό σας παραμύθι, μοιραστείτε το με την υπόλοιπη τάξη είτε προφορικά, είτε μέσω ζωγραφικής, ή ακόμη και με παιχνίδι ρόλου ή δραματοποίηση (θεατρική έκφραση).

Παραδείγματα από Ευρωπαϊκές και τρίτες χώρες

Ελλάδα

Ο Ήλιος και ο Βοριάς

Μια φορά και έναν καιρό, ο Ήλιος κι ο Βοριάς έπιασαν μια μεγάλη συζήτηση για το ποιος από τους δυο ήταν ο δυνατότερος.

– Εγώ, έλεγε ο Ήλιος.

– Όχι, εγώ, έλεγε ο Βοριάς.

Κι είχαν τόσο πείσμα, ώστε κανένας τους δεν υποχωρούσε μπροστά στον άλλον.

Έτσι όμως, δεν έβγαине συμπέρασμα, ούτε θα βγαине ποτέ, τόσο πεισματάρηδες που ήταν κι οι δυο τους.

– Σου προτείνω ένα στοίχημα! είπε τέλος ο Βοριάς.

CULTURA
UNIVERSALIS

– Τι στοίχημα; ρώτησε ο Ήλιος.

– Να διαλέξουμε στην τύχη έναν άνθρωπο κι όποιος από τους δυο μας καταφέρει και τον γδύσει, εκείνος θα ναι ο δυνατότερος.

– Το δέχομαι το στοίχημα! είπε ο Ήλιος.

Σε λίγο, φάνηκε στον κάμπο ένας άνθρωπος, που πήγαινε ολομόναχος.

Άρχισε τότε, ο Βοριάς, να φυσάει δυνατά.

Ο διαβάτης έσκυψε το κεφάλι του και σταύρωσε τα χέρια του, πάνω στο στήθος, για να προφυλαχτεί από τον αέρα.

Ο Βοριάς φύσηξε πιο δυνατά κι ο διαβάτης, κούμπωσε το ρούχο του κι επειδή ο Βοριάς δυνάμωνε το φύσημά του, ο καημένος ο άνθρωπος έβγαλε μια μάλλινη κουβέρτα, που την κουβαλούσε σ' ένα σακί, και τυλίχτηκε μ' αυτήν, για να μην ξεπαγιάσει.

Όσο πιο δυνατά φυσούσε ο Βοριάς, τόσο πιο σφιχτά τυλιγότανε στην κουβέρτα του ο διαβάτης.

Στο τέλος, ο Βοριάς βαρέθηκε κι έπαψε να φυσάει.

Γύρισε στον Ήλιο και του είπε:

– Η σειρά σου τώρα να δοκιμάσεις να τον γδύσεις.

Ο Ήλιος πρόβαλε στον ουρανό, μόλις σταμάτησε να φυσάει ο Βοριάς, κι αμέσως ο διαβάτης έβγαλε από πάνω του την κουβέρτα και την έβαλε στο σακί.

Δυνάμωσε τη λάμψη του ο Ήλιος κι ο διαβάτης ξεκούμπωσε το ρούχο του.

Αλλά ο Ήλιος δυνάμωνε όλο και πιο πολύ τη λάμψη του κι ο διαβάτης, που είχε αρχίσει να ιδρώνει, άρχισε να βγάζει ένα-ένα τα ρούχα του, ώσπου, στο τέλος απόμεινε ολόγυμνος και κοιτούσε δεξιά κι αριστερά, μήπως δει κανένα δέντρο για να πάει να ξαπλώσει στον ίσκιο του.

Επειδή όμως δεν έβρισκε δέντρο, έπεσε στο ποτάμι, που βρισκόταν εκεί κοντά κι έμεινε στο νερό, ώσπου ο Ήλιος, σιγά-σιγά, λιγόστεψε τη λάμψη του.

– Εσύ είσαι ο δυνατότερος! παραδέχτηκε ο Βοριάς, αποχαιρετώντας τον Ήλιο.

Γαλλία

Ο Τζίτζικας και το μυρμήγκι

Ο Τζίτζικας, έχοντας τραγουδήσει το τραγούδι του
όλο το καλοκαίρι,

βρέθηκε χωρίς ψίχουλο.

Όταν ήρθε ο χειμώνας

δεν υπήρχε κανένα ίχνος μύγας ή σκουληκιού.

Πεινασμένος, έτρεξε να κλάψει

στον γείτονα το Μυρμήγκι

και του ζήτησε να του δώσει

έναν ή δύο σπόρους για να επιβιώσει

μέχρι την ερχόμενη άνοιξη.

Του είπε ότι θα του το ξεπληρώσει
κι ότι ο λόγος του είναι συμβόλαιο.

Το μυρμήγκι που δεν βιάζεται να δανείσει την τροφή του,
τον ρώτησε: «Και τί έκανες όταν έκανε ζέστη;».

Κι εκείνος απάντησε: «Νύχτα και μέρα τραγουδούσα. Ελπίζω να μη σε πειράζει».
«Τραγουδούσες»; Τώρα που η χαρά μου είναι μεγάλη,
πήγαινε χόρεψε τον χειμώνα μακριά».

Jean de la Fontaine/Ζαν ντε λα Φοντέν

Ο Ζαν ντε λα Φοντέν είναι Γάλλος συγγραφέας και ποιητής του 17ου αιώνα, γνωστός για τα παραμύθια και τους μύθους του. Οι μύθοι του Λα Φοντέν είναι ένα από τα μεγαλύτερα αριστουργήματα της γαλλικής λογοτεχνίας. Αυτή η συλλογή μύθων γραμμένων σε στίχους παρουσιάζει ζώα και περιέχει πάντα ένα ηθικό δίδαγμα.

Λετονία

Άγρια ζώα και ο κατασκευαστής κουτιών ζύμης

Κάποτε ζούσε ένας γέρος, ο οποίος έφτιαχνε κουτιά ζύμης. Κάποτε δεν είχε αρκετό ψωμί. Αλλά ο γείτονάς του, ο ιδιοκτήτης της γης, του είπε: - Φτιάξε με ένα νέο κουτί ζύμης, τότε θα σου δώσω λίγο ψωμί!

Ο γέρος συμφώνησε. Έφτιαξε ένα ογκώδες κουτί ζύμης και άρχισε να το μεταφέρει στον γείτονά του. Αλλά ο καιρός εκείνη την ημέρα ήταν τρομερά καυτός, το βάρος του αρκετά μεγάλο, και ο γέρος σύντομα κουράστηκε και έπεσε. Έτσι ξάπλωσε στο δάσος κάτω από μια θαμνώδη βελανιδιά, βάζοντας το κουτί ζύμης πάνω του ως κάλυμμα.

Μετά από λίγο, ένας λαγός έτρεξε, κάθισε στο κουτί ζύμης, και αναρωτήθηκε: - Ένα τόσο υπέροχο τραπέζι, αλλά - τι κρίμα - δεν υπάρχει φαγητό πάνω του!

Στο μεταξύ, μια αλεπού έφτασε τρέχοντας, κάθισε στο κουτί ζύμης δίπλα στον λαγό και αναρωτήθηκε: - Ένα τόσο υπέροχο τραπέζι, αλλά - τι κρίμα - δεν υπάρχει φαγητό πάνω του!

Μετά από λίγο ο λύκος έφτασε τρέχοντας, κάθισε στο κουτί ζύμης δίπλα στην αλεπού και επίσης αναρωτήθηκε: - Ένα τόσο υπέροχο τραπέζι, αλλά - τι κρίμα - δεν υπάρχει φαγητό!

Και μετά από λίγο ήρθε η αρκούδα, έκατσε κάτω στο κουτί ζύμης δίπλα από τον λύκο και αναρωτήθηκε: Ένα τόσο υπέροχο τραπέζι, αλλά τι κρίμα δεν υπάρχει φαγητό επάνω του!

Έτσι τα άγρια ζώα κάθονταν εκεί μέχρι να σκεφτούν - αλλά σίγουρα θα μπορούσαν να κάνουν κάτι για να προετοιμάσουν ένα γεύμα!

Η αρκούδα είπε, "Ξέρω μια άγρια κυψέλη στο δάσος, θα τη φέρω."

Ο λύκος είπε, "Ξέρω ότι ένα άγριο κριάρι στο χώρο φύλαξης των προβάτων, θα το φέρω."

"Η αλεπού είπε: «Ξέρω μια χοντρή αρσενική χήνα στο αγρόκτημα, θα τη φέρω».

"Ο λαγός είπε, "Ξέρω ένα βαρύ λάχανο στον κήπο, θα το φέρω."

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο καθένας πήγε με τον δικό του τρόπο. Μετά από λίγο η αρκούδα έφερε την κυψέλη και την έριξε στο κουτί ζύμης με μια μεγάλη έκρηξη. Στη συνέχεια, ο λύκος έφερε ένα κριάρι, η αλεπού έφερε μια αρσενική χήνα, και ο λαγός έφερε ένα λάχανο.

Ξεκίνησαν τη γιορτή τους. Ξαφνικά ο άντρας αναδεύτηκε κάτω από το κουτί ζύμης, και η αρκούδα φοβήθηκε και φώναξε, "Ποιος μετακινεί το τραπέζι;"

Κανείς δεν απάντησε, και όλοι συνέχισαν να τρώνε. Μετά από λίγο, ο άντρας αναδεύτηκε ξανά το κουτί ζύμης, και ο λύκος φώναξε, «Ποιος μετακινεί το τραπέζι;» Κανείς δεν απάντησε, και όλοι συνέχισαν να τρώνε.

Μετά από λίγο, ο άντρας κούνησε ξανά το κουτί ζύμης, και η αλεπού είπε, "Ποιος μετακινεί το τραπέζι;"

Κανείς δεν απάντησε, και όλοι συνέχισαν τη γιορτή τους. Λίγο αργότερα, ο άντρας κάτω από το κουτί ζύμης γύρισε στην άλλη πλευρά, κουνώντας πολύ το κουτί ζύμης.

Ο λαγός φώναξε: «Ποιος μετακινεί το τραπέζι; Δεν είναι πλέον ασφαλές εδώ, ας φύγουμε! "

Και έτσι όλοι άρχισαν να τρέχουν σε διαφορετική κατεύθυνση. Αλλά ο παλιός κατασκευαστής κουτιών ζύμης είχε τώρα μέλι, κρέας και λάχανο.

Εκτός αυτού ο άντρας πήρε επίσης ψωμί από τον γείτονά του ως ανταμοιβή για το κουτί ζύμης και τώρα πια μπορούσε να ζήσει χωρίς καμία ανησυχία.

Πολωνία

Ο θρύλος του Δράκου Wawel

Πολύ πριν η Πολωνία κυβερνηθεί από τον Mieszko τον Α, μια πόλη χτίστηκε στο λόφο Wawel, όπου κυβερνούσε ο βασιλιάς Krak. Ήταν σοφός και ευγενικός και οι υπήκοοί του που τον λάτρευαν ονόμασαν την πόλη Κρακοβία από αυτόν.

Ο βασιλιάς είχε μια όμορφη κόρη, τη Γουάντα. Έζησαν μια ξέγνοιαστη και ευτυχισμένη ζωή και η ευημερία επικρατούσε στην πόλη. Μια μέρα ένας τεράστιος δράκος εμφανίστηκε στον ουρανό. Είχε μεγάλα φτερά και η γερή πανοπλία του αντιστεκόταν στα βέλη. Αγνοώντας τους ανθρώπους που προσπάθησαν να τον διώξουν, εγκαταστάθηκε σε μια σπηλιά κάτω από το λόφο και έτρωγε βοοειδή κάθε τόσο.

Ο κόσμος άρχισε σιγά σιγά να εγκαταλείπει την πόλη, η οποία σταδιακά άδειαζε. Ο αβοήθητος βασιλιάς ζήτησε βοήθεια από τους ιππότες - αλλά όσοι τόλμησαν να έρθουν στη σπηλιά με σκοπό να σκοτώσουν τον δράκο τους καταβρόχθισε. Ένας έξυπνος τσαγκάρης, ο Skuba, ενδιαφέρθηκε επίσης για τον δράκο. Στο εργαστήριο όπου δούλευε, έφτιαξε από προβιά μια μαριονέτα σαν πρόβατο, τη γέμισε με θείο από τα λατομεία και τη μετέφερε κάτω από τη σπηλιά του δράκου.

Όταν επέστρεψε, είπε σε όλους για το σχέδιό του. Όλοι ήταν πολύ περίεργοι να δουν πώς θα αντιδρούσε το θηρίο. Όταν ο δράκος ξύπνησε, καταβρόχθισε αμέσως την μαριονέτα του

CULTURA
UNIVERSALIS

προβάτου. Σύντομα το στομάχι του άρχισε να καίγεται. Το θείο τον έκανε να νιώσει μεγάλο πόνο και ένα αίσθημα καύσου στο λαιμό του. Για να ξεδιψάσει, ήπιε το νερό Βιστούλα μέχρι να σκάσει. Οι χαρούμενοι άνθρωποι πήραν τον Skuba στην αγκαλιά τους και τον πήγαν στον βασιλιά Krak, ο οποίος του έδωσε το χέρι της κόρης του Wanda.

Το γλυπτό που στέκεται δίπλα στο ποτάμι, στους πρόποδες του Κάστρου Wawel, στην είσοδο του Dragon's Den, μας θυμίζει ότι νικήσαν τον δράκο.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Plik:146_krakow.JPG

Janosik, Πολωνικός θρύλος

Πριν από πολύ καιρό, οι άνθρωποι που ζούσαν στην περιοχή Tatra Mountain ήταν φτωχοί και πεινασμένοι, επειδή τους χρεώθηκαν άδικα ενοίκια από άπληστους ιδιοκτήτες. Οι ιδιοκτήτες προσέλαβαν στρατιώτες για να πάρουν τα πρόβατα και τις καλλιέργειες από τους ανθρώπους που δεν μπορούσαν να πληρώσουν το νοίκι τους.

Μια μέρα, ένας νεαρός ονόματι Janosik, συνάντησε έναν πλούσιο άνδρα που ανέβαινε στο βουνό με δύο από τους στρατιώτες του. Ένας από τους στρατιώτες προσπάθησε να τον διώξει από το μονοπάτι του βουνού. Ο Γιανόσικ δεν έβγαινε από το μονοπάτι. Χτύπησε τον στρατιώτη, που έπεσε από την πλαγιά. Καθώς ο δεύτερος στρατιώτης ήρθε να του επιτεθεί, ο Janosik τον έριξε και έπεσε κι αυτός από το βουνό. Τότε, ο Τζανόσικ πήρε τη βαριά τσάντα του πλούσιου, που ήταν γεμάτη χρήματα που είχε πάρει από τους φτωχούς, και τον έσπρωξε κι αυτόν από το βουνό. Οι τρεις άνδρες βρίσκονταν πια στη χαράδρα!

Ο Janosik έδωσε τα χρήματα σε φτωχές οικογένειες που πεινούσαν. Έπρεπε να κρυφτεί στα βουνά, γιατί ήξερε ότι θα τον αναζητούσαν στρατιώτες. Καθώς ανέβαινε στο βουνό, παρατήρησε τρεις μάγισσες να περπατούν πίσω του. Οι μάγισσες είπαν στον Janosik ότι τον παρακολουθούσαν και ήξεραν ότι έσπρωξε τους στρατιώτες από το βουνό και είχε κλέψει τα χρήματα. Όμως τον είδαν να δίνει τα χρήματα σε φτωχές οικογένειες και τον θεωρούσαν ήρωα. Προσφέρθηκαν να τον βοηθήσουν. Καθεμία από τις μάγισσες του έκανε ένα μαγικό δώρο – το ένα ήταν ένα μάλλινο πουκάμισο που σταματούσε κάθε σφαίρα ή βέλος, το δεύτερο ήταν μια κόκκινη δερμάτινη ζώνη που θα τον βοηθούσε να τρέχει πιο γρήγορα από οποιονδήποτε άλλον άντρα και το τρίτο δώρο ήταν ένα ορειβατικό τσεκούρι που θα του επέτρεπε να σκαρφαλώνει σε απότομους βράχους και κορυφές όπου κανείς δεν μπορούσε να ακολουθήσει.

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο Janosik έγινε σύντομα αρχηγός μιας ομάδας ληστών που λήστευαν τους πλούσιους και έδιναν χρήματα στους φτωχούς. Οι ιδιοκτήτες που φοβόντουσαν τον Janosik, πρόσφεραν τεράστια ποσά για τη σύλληψή του, αλλά τα δώρα των μαγισσών έκαναν αδύνατο να τον πιάσουν.

Μια γυναίκα, που ζούσε στα βουνά και γνώριζε τον Janosik, είπε στους στρατιώτες τα τρία δώρα που του είχαν κάνει οι μάγισσες. Ένα βράδυ η γυναίκα έκλεψε τα δώρα και έβαλε φωτιά στην πλαγιά του βουνού για να δώσει σήμα στους στρατιώτες ότι τα έκαψε.

Όταν έφτασαν οι εχθροί, ο Janosik δεν είχε πλέον τη μαγική δύναμη. Πολέμησε γενναία, αλλά οδηγήθηκε στη φυλακή. Οι στρατιώτες υποσχέθηκαν στη γυναίκα κάποια χρήματα αν τους βοηθούσε να συλλάβουν τον Janosik, αλλά ήταν ανέντιμοι και κράτησαν την ανταμοιβή για τον εαυτό τους. Η γυναίκα έπρεπε να τραπεί σε φυγή. Πέθανε στη φτώχεια σε άλλη χώρα. Ο Janosik δραπέτευσε και εξακολουθεί να ζει στα βουνά ληστεύοντας τους πλούσιους και δίνοντας στους φτωχούς.

. <http://geowonderland.blogspot.com/2014/03/janosik-polish-legend.html>

Wladyslaw Skoczylas (Polish artist), Janosik's head, Approx. 1917. Wood engraving. The Karkow Saktworks Mueum in Wieliczka.

Wladyslaw Skoczylas (Polish artist), *Janosik*, wood engraving. The inscription says *Janosika imię nigdy nie zaginie* (en: The name of Janosik will never die), Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce, <http://pinakoteka.zascianek.pl/Skoczylas/Index.htm>

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο Θρύλος του Πόπιελ

Πριν από πολύ καιρό, στην Kruszwica στη λίμνη Gopło, ο πρίγκιπας Popiel ζούσε στο κάστρο με τη γυναίκα του, μια Γερμανίδα πριγκίπισσα, τη Gerda. Και στους δύο άρεσε να διασκεδάζουν και δεν νοιάζονταν για τα προβλήματά τους. Η στάση του Πόπιελ δημιούργησε ανησυχία στους θεούς του, τους ιππότες της Μεγάλης Πολωνίας. Τον προειδοποίησαν ότι έπρεπε να φροντίσει την περιουσία του, αλλά δεν τους άκουσε. Περνούσε χρόνο κυνηγώντας με τη γυναίκα του, χωρίς να ενδιαφέρεται για τις υποθέσεις των υπηκόων του ή την κατάσταση των τειχών που προστατεύουν τον οικισμό από τις επιδρομές βαρβαρικών φυλών.

Η πονηρή δούκισσα, αναστατωμένη από τις συμβουλές των θείων του Πόπιελ, τον συμβούλεψε να κάνει ένα γλέντι, να καλέσει όλους τους θεούς του σε αυτό και να ρίξει δηλητήριο στο κρασί τους. Έτσι και έκαναν. Όταν οι θείοι ήρθαν στο γλέντι και έκαναν πρόποση, μετά από λίγο έπεσαν νεκροί στο πάτωμα. Το βράδυ, η δούκισσα διέταξε τους υπηρέτες να πετάξουν τα πτώματα στη λίμνη. Ήταν σίγουρη ότι κανείς δεν θα μάθαινε τι συνέβη.

Κανείς δεν επέζησε, οπότε ο Πόπιελ μπορούσε πλέον να απολαύσει τον θρόνο, και έγινε βασιλιάς.

Μετά από λίγες μέρες, το κάστρο γέμισε ποντίκια, τα οποία είχαν μαζευτεί γύρω από τα σώματα των συγγενών του. Κάθε ώρα που περνούσε εμφανίζονταν περισσότερα: έμπαιναν παντού. Σε κάθε δωμάτιο του κάστρου. Ο Πόπιελ και η γυναίκα έφυγαν από το κάστρο και έφτασαν σε ένα νησί γύρω από μια λίμνη, όπου βρήκαν καταφύγιο σε έναν παλιό πύργο.

Τα ποντίκια τους ακολούθησαν. Ροκάνισαν τον πάτο της βάρκας για να μην ξεφύγει κανείς από το νησί. Ανέβηκαν στον πύργο, όρμησαν στον Πόπιελ και τη γυναίκα του και μετά τους κατασπάραξαν.

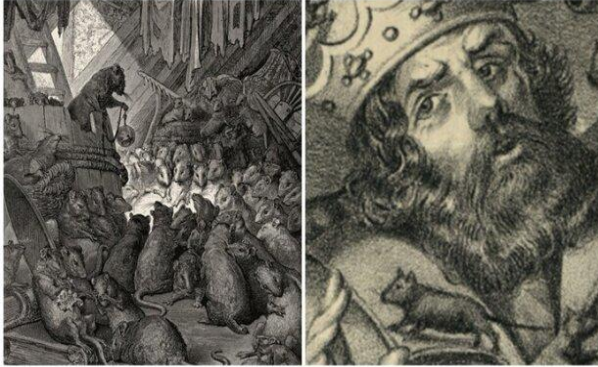
Ο χειμώνας ήρθε και στη γύρω περιοχή της Kruszwica κυριαρχούσε η ηρεμία. Ωστόσο, ο κόσμος ανησυχούσε για τη σιωπή που επικρατούσε στο κάστρο. Για πολλές μέρες δεν είχε βγει κανείς, ούτε έβγαινε καπνός από την καμινάδα. Τελικά, ένας νεαρός χωρικός τόλμησε να πάει στο κάστρο και έφερε μια τρομακτική και χαρμόσυνη είδηση:

- Ο πρίγκιπας πέθανε! Μόνο ποντίκια κυκλοφορούν στον πύργο! Δείτε τι απόμεινε μετά τον Πόπιελ!

Τέτοια ήταν η τιμωρία για έναν δόλιο και σκληρό φόνο και για το μαρτύριο των ανθρώπων και ο ήχος της λίμνης τη νύχτα λέει αυτή την ιστορία. Ο παλιός πύργος, που στέκεται ακόμα στη λίμνη Gopło - για να μην ξεχάσει κανείς την τιμωρία του Ποπιέλ, ονομάστηκε Πύργος του Ποντικιού.

CULTURA
UNIVERSALIS

<https://kraj.life/kultura/2118-4choc-o-tej-legendzie-slyszeli-wszyscy-to-do-dzis-nie-wiadomo-czy-jest-w-niej-ziarno-prawdy-naukowcy-glowia-sie-nad-istnieniem-krola-popiela>

Ισπανία

El Ratoncito Pérez, η νεράιδα των δοντιών του ισπανόφωνου πολιτισμού

Ο Ratoncito Pérez, επίσης γνωστός σε ορισμένες χώρες ως Ratón Pérez ή El Ratón de Los Dientes (το ποντίκι των δοντιών), εμφανίστηκε για πρώτη φορά ως συμπρωταγωνιστικός χαρακτήρας σε ένα ισπανικό βιβλίο ιστοριών το 1877. Ήταν ο σύζυγος της La Ratita Presumida (Το ματαιόδοξο μικρό ποντίκι)., διάσημος χαρακτήρας της ισπανικής παιδικής λογοτεχνίας.

Το 1894, ο Ratón Pérez εμφανίστηκε εκ νέου σε πρωταγωνιστικό ρόλο όταν ο συγγραφέας Luis Coloma κλήθηκε να γράψει ένα βιβλίο για τον νεαρό Ισπανό βασιλιά, Alfonso XIII, όταν έχασε το πρώτο του δόντι σε ηλικία 8 ετών. Σε αυτό το βιβλίο, ο Ratón Pérez ξεκινά την περιοδεία του ως συλλέκτης χαμένων δοντιών στην πόλη της Μαδρίτης. Όπως λέει η ιστορία, ζούσε σε ένα κουτί με μπισκότα. Εξερευνά την πόλη της Μαδρίτης μέσα από υπόγειους σωλήνες και επισκέπτεται τα υπνοδωμάτια παιδιών που μόλις έχουν χάσει ένα δόντι. Στην ιστορία, το ποντίκι συναντά έναν νεαρό βασιλιά (βασισμένο στον Αλφόνσο) και ξεκινά μια γοητευτική φιλία.

Η ιστορία του Ratoncito Pérez είναι τόσο αγαπημένο κομμάτι της ισπανικής λαογραφίας που η αποθήκη στη Μαδρίτη όπου υποτίθεται ότι έμενε έχει ακόμη και μια πλακέτα προς τιμήν του. Αυτή η πινακίδα γράφει «Εδώ ζούσε, σε ένα κουτί με μπισκότα, ο Ρατονσίτο Πέρεθ, σύμφωνα με την ιστορία που έγραψε ο πατέρας Κολόμα για τον νεαρό βασιλιά Αλφόνσο ΙΓ'».

Στην πραγματικότητα, ο θρύλος είναι τόσο δημοφιλής που έχει εξαπλωθεί και σε άλλες ισπανόφωνες χώρες. Ακόμη και στη Γαλλία, το ποντίκι ονομάζεται La Bonne Petite Souris. Κάθε βράδυ σε όλο τον κόσμο, μικρά παιδιά αφήνουν τα δόντια τους κάτω από τα μαξιλάρια τους (ή σε ποτήρια με νερό) ελπίζοντας ότι ο Ratoncito Pérez θα έρθει και θα ανταλλάξει τα δόντια με ένα μικρό δώρο!

CULTURA
UNIVERSALIS

Η αυθεντική ιστορία του Ratoncito Pérez. Πηγή: Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes.

Αφρική

Το Κολιμπρί- Αφρική

Τα πουλιά ήθελαν να εκλέξουν βασιλιά. Γιατί να έχουν βασιλιά οι άνθρωποι και τα ζώα, σκέφτηκαν, κι εμείς όχι; Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, σε ένα ξέφωτο, για να αποφασίσουν. «Να διαλέξουμε τη Στρουθοκάμηλο, είναι το μεγαλύτερο πουλί!», ακούστηκε μια φωνή. «Όχι, δεν μπορεί να πετάξει».

«Τότε τον Αετό, που έχει το πιο διαπεραστικό βλέμμα!».

«Όχι, είναι πολύ άσχημος».

«Τον Γύπα, που έχει τα πιο δυνατά φτερά!»

«Ο Γύπας είναι βρομερός, μυρίζει απαίσια».

«Το Παγόνι, που είναι όμορφο!».

«Τα πόδια του είναι πολύ άσχημα, το ίδιο και η φωνή του».

«Την Κουκουβάγια, που βλέπει στο σκοτάδι!».

«Η Κουκουβάγια είναι άχρηστη τη μέρα, δεν αντέχει το φως».

Έφτασε το βράδυ κι ακόμα δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν. Τότε μια καρακάξα φώναξε:

«Να κάνουμε διαγωνισμό! όποιος μπορέσει να ανεβεί πάνω από τα σύννεφα, θα γίνει βασιλιάς!». «Ναι, ναι!» τσίριξαν τα πουλιά. Δόθηκε το σύνθημα κι όλα μαζί ζυγιάστηκαν ψηλά στον ουρανό.

Ο Γύπας πετούσε τρεις ολόκληρες μέρες χωρίς να σταματήσει, κόντευε να φτάσει τον ήλιο. Στο τέλος της τρίτης μέρας, φώναξε δυνατά: «Πέταξα πιο ψηλά απ' όλους, είμαι ο βασιλιάς!»

«Τσίου-τσίου-τσίου», άκουσε μια φωνούλα από πάνω του. Σήκωσε το κεφάλι του, και τι να δει! Το Κολιμπρί τον είχε ξεπεράσει. Είχε γαντζωθεί, χωρίς κανέναν να το πάρει μυρωδιά, στο φτερό του Γύπα και δεν είχε πέσει, γιατί ήταν ελαφρύ σαν πούπουλο. «Τσίου-τσίου-τσίου! Εγώ έφτασα πιο ψηλά, είμαι ο βασιλιάς!», τραγούδησε το Κολιμπρί.

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο Γύπας πέταξε άλλη μια μέρα, συνεχίζοντας να ανεβαίνει προς τον ήλιο. «Έφτασα πιο ψηλά απ' όλους σας, είμαι ο βασιλιάς», φώναξε.

«Τσίου-τσίου-τσίου! Εγώ έφτασα πιο ψηλά, εγώ είμαι ο βασιλιάς!», τσίριξε κοροϊδευτικά το Κολιμπρί, ξεπροβάλλοντας μέσα από τα φτερά του Γύπα.

Ο Γύπας συνέχισε να πετάει και την πέμπτη μέρα. «Κανένας δεν μπορεί να ανεβεί πιο ψηλά από μένα!» φώναξε. «Είμαι ο βασιλιάς!».

«Τσίου-τσίου-τσίου!», τραγούδησε το Κολιμπρί πάνω απ' το κεφάλι του. «Εγώ έφτασα πιο ψηλά, είμαι ο βασιλιάς!».

Ο Γύπας είχε πια κουραστεί και κατέβηκε στη Γη. Όλα τα πουλιά είχαν θυμώσει. Το Κολιμπρί έπρεπε να τιμωρηθεί γιατί τα είχε κοροϊδέψει. Πέταξαν καταπάνω του, κι εκείνο μόλις πρόλαβε να κρυφτεί στη φωλιά ενός ποντικού. Πώς θα το έβγαζαν από εκεί; Κάποιος έπρεπε να παραφυλάξει και να το πιάσει, μόλις θα ξεμύτιζε.

«Η Κουκουβάγια πρέπει να παραφυλάξει! Έχει τα μεγαλύτερα μάτια και βλέπει στο σκοτάδι!», φώναξαν τα πουλιά.

Η Κουκουβάγια πήρε θέση μπροστά στην ποντικότρυπα. Όλη τη νύχτα φρουρούσε άγρυπνα τη φωλιά. Όμως γρήγορα ξημέρωσε, και ο ζεστός ήλιος σκορπούσε τέτοια θαλπωρή, που η Κουκουβάγια νύσταξε και αποκοιμήθηκε.

Το Κολιμπρί κρυφοκοίταξε, είδε ότι η Κουκουβάγια κοιμόταν και φρρρτ!, το έσκασε. Όταν τα πουλιά έφτασαν για να τιμωρήσουν το Κολιμπρί, η ποντικότρυπα ήταν άδεια. «Τσίου-τσίου», άκουσαν από ψηλά. Σήκωσαν το κεφάλι τους και είδαν το παμπόνηρο πουλάκι καθισμένο στο ψηλότερο κλαδί.

Αυτός που θύμωσε περισσότερο ήταν ο Ασπροκόρακας. Γύρισε την πλάτη του στα πουλιά και έκραξε: «Δεν είμαστε άξιοι να εκλέξουμε βασιλιά. Γι' αυτό κι εγώ δεν θα ξαναβγάλω λέξη από το στόμα μου». Και από εκείνη τη μέρα, ο Ασπροκόρακας δεν ξαναμίλησε. Ακόμα και να πληγωθεί, φωνή δεν βγάζει.

Κίνα – Ο Πλατς

Εξι λαγοί ζούσαν κάποτε στις όχθες μιας μικρής λίμνης σ' ένα δάσος με παπάγιες. Μια μέρα μια παπάγια έπεσε στο νερό και ακούστηκε ένα «πλατς».

Οι λαγοί που δεν είχαν ξανακούσει ποτέ παρόμοιο ήχο, τρόμαξαν πολύ και σκόρπισαν δεξιά κι αριστερά. Μια αλεπού που τους είδε να τρέχουν τους ρώτησε τι συμβαίνει. «Έρχεται ο Πλατς», απάντησαν αλαφιασμένοι οι λαγοί και συνέχισαν το τρέξιμο. Τρόμαξε και η αλεπού και άρχισε να τρέχει. Μια μαϊμού, καθισμένη σ' ένα δέντρο, είδε το ξέφρενο τρέξιμο της αλεπούς και τη ρώτησε τι τρέχει. «Έρχεται ο Πλατς», φώναξε ξέπνοη η αλεπού, χωρίς να σταματήσει στιγμή το τρέξιμο.

Δίχως να το πολυσκεφτεί η μαϊμού άρχισε να πηδάει από κλαδί σε κλαδί, έπειτα προσγειώθηκε στο έδαφος και ξεχύθηκε σαν αστραπή ανάμεσα από θάμνους και δέντρα, θαρρείς και την είχε πάρει στο κατόπι κανένας φοβερός δράκος.

Με ταχύτητα τρομερής φωτιάς τα νέα διαδόθηκαν από στόμα σε στόμα σε όλα τα ζώα του δάσους. Στο τέλος όλα τα ζώα έτρεχαν να σωθούν. Τα ελάφια περνούσαν όλα τα εμπόδια με μεγάλους πήδους, οι βούβαλοι σήκωναν σύννεφα σκόνης, οι ελέφαντες και οι ρινόκεροι έκαναν το έδαφος να τραντάζεται κάτω από τα πόδια τους. Αρκούδες, λεοπαρδάλεις, τίγρεις και λιοντάρια ξεχύνονταν όλα μαζί μες στο δάσος, ενώ ξοπίσω ακολουθούσαν γρυλίζοντας τα αγριογούρουνα. Τρέχοντας τα ζώα έφτασαν στους πρόποδες ενός βουνού όπου ξεκουραζόταν ένα γέρικο λιοντάρι.

Τι πάθατε και τρέχετε έτσι; Τους φώναξε.

«Έρχεται ο Πλατς», του απάντησε τρέχοντας ένα ζώο και ετοιμάστηκε να συνεχίσει το δρόμο του.

«Ο Πλατς; Ποιος είναι πάλι αυτός; Πού βρίσκεται;»

«Πού να ξέρω;», απάντησε λαχανιασμένα ο άλλος.

«Δεν χρειάζεται να βιαζόμαστε λοιπόν, το πράγμα θέλει σκέψη», είπε το λιοντάρι και συνέχισε: «Από πού άκουσες την είδηση»;

«Πέρασε η τίγρη και μου το είπε».

Τώρα τα ζώα είχαν σταθεί και παρακολουθούσαν την συζήτηση. Το γέρικο λιοντάρι ρώτησε την τίγρη, αλλά αυτή το είχε ακούσει από την λεοπαρδαλη, που το είχε ακούσει από την αρκούδα, που της το είχε πει ο ελέφαντας, που σ' αυτόν το είχε πει ο ρινόκερος.. και έτσι ρωτήθηκαν όλα τα ζώα, μα κανένα δεν ήξερε κάτι συγκεκριμένο γι' αυτόν τον Πλάτς. Στο τέλος η αλεπού είπε ότι το άκουσε από τους έξι λαγούς της λίμνης. Το λιοντάρι κοίταξε ερωτηματικά τους έξι λαγούς.

«Τον ακούσαμε με τα ίδια μας τα αφτιά. Ήταν στη λίμνη», είπαν οι λαγοί. «Τον ακούσατε, αλλά δεν τον είδατε, έτσι δεν είναι»: είπε το λιοντάρι και πρότεινε να πάνε όλοι μαζί στη λίμνη να αντιμετωπίσουν τον Πλατς. Καθώς έφταναν στη λίμνη φύσηξε δυνατός αέρας και μια παπάγια έπεσε στο νερό. Πλατς!

«Να τος ο Πλατς» είπε το λιοντάρι. «Τί έγινε, δε θα τρέξετε να σωθείτε»;

Μα αυτή τη φορά κανείς δεν κουνήθηκε, μόνο που κοίταζαν θυμωμένα τους έξι λαγούς.

Ο ανόητος βασιλιάς - Ιράν

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς που το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν πώς ν' αγγίξει το φεγγάρι. Έτσι, μια μέρα του ήρθε μια ιδέα. Φώναξε όλους τους μαραγκούς της χώρας και τους είπε:

«Θέλω να φτιάξετε έναν πύργο ψηλό μέχρι τον ουρανό».

«Πώς θα γίνει αυτό»; Ρώτησαν οι μαραγκοί.

CULTURA
UNIVERSALIS

«Αυτή είναι δική σας δουλειά», είπε. «Κι αν δεν το κάνετε, θα σας τιμωρήσω».

Τι να κάνουν οι μαραγκοί, μάζεψαν ότι ξύλο είχαν κι έφτιαξαν έναν ψηλό πύργο. «Θέλω ακόμη πιο ψηλό», είπε ο βασιλιάς όταν τον είδε.

Οι μαραγκοί έκοψαν όλα τα δέντρα, μάζεψαν όλα τα ξύλα κι έκαναν τον πύργο τόσο ψηλό που η κορυφή του χανόταν μέσα στα σύννεφα.

Ο βασιλιάς σκέφτηκε πως έτσι ίσως θα μπορούσε να φτάσει το φεγγάρι. Άρχισε λοιπόν ν' ανεβαίνει, ν' ανεβαίνει, μέχρι που έφτασε στην κορυφή.

«Λίγα ξύλα ακόμη», φώναξε από ψηλά ο βασιλιάς.

«Δεν έχει μείνει τίποτα, ότι ξύλο υπήρχε σ' αυτή τη χώρα πήγε στον πύργο σου».

«Ωραία, βγάλτε μερικά σανίδια από τη βάση κι ελάτε να τα καρφώσετε εδώ. Αν ανέβω και σ' αυτά θα αγγίξω το φεγγάρι».

Οι μαραγκοί δεν περίμεναν δεύτερη κουβέντα. Άρχισαν να ξηλώνουν τα σανίδια της βάσης του πύργου. Ύστερα από λίγο, ακούστηκε ένα πολύ δυνατό «Κράκ» κι ο ανόητος βασιλιάς, που ήθελε να αγγίξει το φεγγάρι βρέθηκε ξαπλωμένος στη γη..